

kræver for at få indfødsret. Det er ikke de samme – det er jeg helt opmærksom på – men de begynder at smitte af. Vi begynder at flytte hele vores begrebsapparat omkring indfødsret ned, sådan at det kommer til også at omfatte folk, der bare vil have lov at blive her fast. Det synes jeg er et problem.

Man strammer reglerne for udvisning på en lang række områder. Det kan vi så diskutere og være enige i eller være uenige i, om man skal udvises efter den ene eller den anden eller den tredje overtrædelse af loven, men én ting er i hvert fald sprunget mig i øjnene, og det er, at det nu også kan ske efter den såkaldte hiv-lov.

Jeg var nemlig ordfører, dengang vi diskuterede hiv-loven for efterhånden nogle år siden, og jeg kan huske, at en af de ting, som blev brugt som argumentation heroppefra fra både Socialdemokratiet og fra Det Radikale Venstre, var, at det var en symbolsk lov. Det var ikke meningen, den nogen sinde skulle bruges til noget som helst: Det her er et budskab, vi prøver at sende til folk, om, at man skal opføre sig ordentligt. Den skal aldrig anvendes. Men nu skal den altså anvendes til også at udvise udlændinge efter.

Jeg kan faktisk kun finde en eneste forbedring i udlændingeforslaget, og det er, at udlændinge, der omfattes af integrationsloven, ikke skal have arbejdstilladelse. Det kan man så sige jo næsten giver sig selv.

Integrationsloven, den anden lov, vi arbejder med nu, er så en opfølgning på en ganske lang proces, der startede, da vi i 1992 vedtog beslutningsforslag nr. 65. I 1994 nedsatte den daværende indenrigsminister, Birte Weiss, en kommission, og som jeg allerede tidligere har sagt, var vi dengang stærkt bekymrede over, om den kommission nogen sinde kunne føre til noget som helst, for den indeholder jo ikke bare repræsentanter for samtlige ministerier, der har noget som helst med området at gøre, men også repræsentanter for Kommunernes Landsforening, Amdsrådsforeningen, Dansk Arbejdsgiverforening, LO, FTF, Mellemfolkeligt Samvirke osv., osv. – en lang række grupper, som i princippet har modsatrettede interesser.

Vi frygtede, at de ville sidde og slås og komme med en lang række mindretalsklæringer, og det ville blive et langt og sejt arbejde uden resultat, men ikke desto mindre kom kommissionen med en fælles betænkning i 1996. Et enigt udvalg kommer med en lang række indstillinger og anbefalinger, og de kommer faktisk

også med et samlet lovforslag om integration. Derfor er det altså meget svært at forstå, at man næsten ikke kan se det i lovforslaget. Bortset fra titlen har de to dokumenter meget lidt til fælles.

Jeg kan også forstå, at det i virkeligheden ikke er et projekt om integration, men et projekt om at modtage flygtninge. En tidligere ordfører bekræftede i hvert fald, at det var hovedformålet.

Indenrigsministeren er blevet spurgt, om han i forslaget vil sørge for, at der bliver indarbejdet en egentlig formålsbestemmelse med integration. Hvad går det egentlig ud på? Hvad er målet med vores integration? Og han blev spurgt, om man i den formålsbestemmelse skulle have en bestemmelse om, at integration forudsætter respekt for den enkeltes kulturelle identitet. Og svaret er, at respekt for den kulturelle identitet ikke er formålet med loven.

Det er altså noget bagvendt: Man kan ikke lave en formålsparagraf med noget, der er så omfattende som integration. Man kan ikke sætte sig ned og fortælle den undrende offentlighed, hvad det egentlig er, man vil med det projekt, og så i den formålsparagraf erkende, at integration forudsætter lighed.

Det bedste ved dette forslag er, at integrationen udvides til at vare tre år, og at det også vil omfatte andre grupper end flygtninge, og så er alt godt sagt. Det lyser af mistillid, tvang og ulighed.

Vi skal sprede udlændinge efter kriterier, som loven giver indenrigsministeren bemyndigelse til at fastsætte. Hvor de havner, dér skal de blive i tre år, medmindre en anden kommune siger ja til at overtage dem. Og jeg hørte så, at der er mulighed for, at man vil stille nogle krav, som gør, at kommunerne skal sige ja til at overtage en integration. Det er jeg meget interesseret i at høre mere om.

I integrationsperioden skal man leve af den tidligere omtalte integrationsydelse. Det er et forslag, som i øvrigt Dansk Arbejdsgiverforening hilser velkomment, og som ifølge dem vil styrke incitamentet for at komme i arbejde. Det er jo en interessant udtalelse, og hvis det er et af formålene med integrationsydelsen, så frygter jeg jo, at man skulle finde på at overføre den til andre områder også, hvis man er enig med Dansk Arbejdsgiverforening vel at mærke. Hvis man kommer i fuldtidsarbejde, før integrationsforløbet er slut, kommer man jo ud af det og ind under normale rettigheder.